

Συνδικάτα: Άραγε είναι η στάση τους αποτελεσματική σήμερα;

Όσο περνάει ο καιρός όλο και περισσότερο κατανοούμε πως βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια βαθιά οικονομική κρίση των ευρωπαϊκών χωρών , κυρίως του Νότου, την κρίση του ευρώ, αλλά και τις εύθραυστες συνθήκες που επικρατούν στις αραβικές χώρες και στην οικονομική και αναπτυξιακή δυσπραγία της Αμερικής.

Όσο περνάει ο καιρός αντιλαμβανόμαστε πως το ελληνικό πρόβλημα δεν λύνεται μέσα στα σύνορα της χώρας μας. Εξαρτάται από πολλούς και πολύπλοκους παράγοντες . Στα ευρωπαϊκά κράτη η δημοκρατία συρρικνώνεται, αφού ήδη στην Ελλάδα και στην Ιταλία έχουμε κυβερνήσεις που δεν έχουν εκλεγεί από το λαό, αλλά έχουν επιβληθεί από τους "ηγέτες" της Γερμανίας και της Γαλλίας, από τις αγορές και τα Μ.Μ.Ε. Στο εσωτερικό της χώρας μας, παρόλο που οι Έλληνες πολίτες έδειξαν πως θα θυσιάσουν ό,τι μπορούν για να σωθεί η χώρα από τη λεγόμενη "χρεοκοπία", απεδείχθη πως η πολιτική εξουσία ακόμη και στις πολιτικές συνθήκες του Μνημονίου δεν επιφέρει Κοινωνική Δικαιοσύνη, αλλά αντιθέτως παραμένει δέσμια συντεχνιών και προσώπων που έχουν βολευτεί.

Επομένως, μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα, όπου η νομισματική ένωση αμφισβητείται, η Δημοκρατία "μικραίνει", η Γερμανία και Γαλλία παζαρεύουν τις χώρες αντιμετωπίζοντας τες ως "μάρκες" σε ρουλέτα, ο ρόλος των Συνδικάτων ποιος θα είναι; Τα Συνδικάτα μπορούν να επιβιώσουν μπροστά στην ισοπέδωση των πάντων; Τα Συνδικάτα μπορούν να πρωταγωνιστήσουν στην οργάνωση και αντίσταση του λαού απέναντι στις πολιτικές της φτώχειας;

Στις σημερινές δύσκολες συνθήκες όπου οι κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων καταπατούνται καθημερινά, οι άνεργοι αυξάνονται και η ανέχεια εντείνεται με γοργούς ρυθμούς, τα Συνδικάτα οφείλουν να διαδραματίσουν παρεμβατικό και καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις.

Στα Συνδικάτα οφείλουμε να ανανεώσουμε το πλαίσιο λειτουργίας μέσα στο οποίο κινούμαστε, να ανοίξουμε έναν ουσιαστικό διάλογο με τη βάση των σωματείων και των κινημάτων, προκειμένου να διαμορφώσουμε συλλογικά ένα σύγχρονο πολιτικό λόγο και ένα νέο πλάνο όσον αφορά τη μορφή αντίστασης και αντίδρασης.

Συγκεκριμένα πρέπει να ανατρέψουμε ορισμένα "ταμπού" που λειτουργούν ανασταλτικά και αποθαρρυντικά για την δυναμική του συνδικαλιστικού κινήματος.

όσοι εμπλεκόμαστε με τη θεσμική εκπροσώπηση των συνδικαλιστικών και εργατικών σωματείων πρέπει να απαλλαγούμε οριστικά από τις κομματικές αγκυλώσεις πέρα από την αντίδραση να έχουμε πρόταση.

να αναθεωρήσουμε το στερεότυπο των εθιμοτυπικών μονοήμερων απεργιών που αντί να συσπειρώνουν, ουσιαστικά αποδυναμώνουν και φθείρουν άσκοπα την οικονομική αντοχή των εργαζομένων, χωρίς να επιφέρουν κάποιο αποτέλεσμα προς όφελος αυτών.

να διαμορφώσουμε νέα και ρεαλιστικά αιτήματα, καθώς ξεκινάμε πλέον από μια καινούρια αφετηρία και ο δρόμος μας είναι ανηφορικός.

όταν υπάρχουν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, να μην πραγματοποιούνται διαφορετικές πορείες, που διασπών το εργατικό κίνημα.

Τα κόμματα εξουσίας και η ακροδεξιά μαζί με το τραπεζικό και μιντιακό σύστημα έχουν συμφωνήσει να ακολουθήσουν το νεοφιλελεύθερο δρόμο που απαιτεί θυσίες μόνο από το "μη

προνομιούχο" λαό και η οικονομική και πολιτική ελίτ της χώρας μας να περάσει όσο γίνεται πιο ανώδυνα των καταγισμό των άδικων και βάρβαρων μέτρων.

Επομένως, οι ηγεσίες των Συνδικάτων έχουν την ευθύνη να συντονίσουν το συνδικαλιστικό κίνημα, να χαράξουν σοβαρή και μεθοδευμένη στρατηγική που να διαθέτει τα χαρακτηριστικά της Ενότητας, της Ελπίδας και της Προοπτικής. Ευθύνη όμως έχουμε όλοι, συνεπώς και ο κάθε πολίτης ατομικά να συνεισφέρει και να στηρίξει την προσπάθεια της αντίστασης απέναντι στην πιο ανάλητη πολιτική. Εν κατακλείδι, το ερώτημα που τίθεται στον τίτλο του άρθρου είναι ρητορικό, η ανάγκη για αλλαγή στα Συνδικάτα κρίνεται επιβεβλημένη.

*Μακράκης Γιώργος, Εκπαιδευτικός Α/βάθμιας- Αντιπρόεδρος του Συλλόγου <<Δ. Θεοτοκόπουλος>>.